

(The National Interest, 7.9.2010)

Са поновним избијањем на сцену расправа око тога шта треба урадити у Босни и Херцеговини након октобарских избора у тој земљи, те са поновним померањем питања Косова у Генералну скупштину УН, Обамина администрација ће се суочити са растућом потребом да обезбеди америчко лидерство на Балкану. Са друге стране, озбиљном посматрачу америчке балканске политике може бити опроштено питање да ли САД имају интелектуално или политички кохерентну политику на Балкану, или је наш приступ региону прости *ad hoc* скуп предрасуда и пристрасности. Исте оне дипломате и стручњаци који причају да је етнички вето лош у Босни, рећи ће вам да је тај вето потребан у Македонији; или пак да међународни надзор треба да буде уклоњен са Косова, али повећан у Босни; или да Хелсиншки принципи не важе за признате државе чланице Уједињених нација, али их треба применити на ентитет који две-трећине међународне заједнице не признаје.

Али најгоре тек следи. У интелектуално помало перверзним салонима за спољну политику у Њујорку и Вашингтону важи да што више веза одређени балкански политичар има са кријумчарењем наркотика, трговином људима и Ал Каидом, то је вероватније да ће његов клуб обожаватеља бити већи. Набаците себи оптужнице за убиства и мучења па ће вам славни новинар написати блистави портрет за *Vanity Fair*. Један од балканских љубимаца Вашингтона, сада покојни, је био припадник нацистичке организације колаборациониста у 1940-тим, љубитељ Ајатолаха Хомеинија 1980-тих, домаћин Осаме бин Ладена 1990-тих. С друге стране, проведите каријеру пишући књиге у којима критикујете комунистички монопол на власт (у време док су комунисти на власти), или преводите де Токвила и Федералистичке списе на свој матерњи језик, и људи ће вас прозвати реинкарнацијом Слободана Милошевића.

Терор на Балкану

Пише: Гордон Н. Бардош
петак, 10 септембар 2010 12:20

